

на тополи нѣшея си в хубавите блажни госби, дядо хаджия се наеял с чорба от кокоши глави. Но като дал на Димчо да хапне от чорбата, накарал го той пък да плати виното.

Гръмогласен смях раздруса колибата.

- Да бях богат като дядо хаджия щях всеки ден да ям печено агне и тутманик... - изпѣшка един овчар с жълтеникаво сухо лице. - Нямаше да нагъвам бита извара, суха като вар.

- Да имах всеки ден пазарски хляб и маслини, друго не ща - въздъхна втори.

- Абе и ошафен де си посрѣбвах ката вечер ми стига... - плати глава трети.

- Я стига сме прикѣзвали за ядене! - извика кехаята, - че ще ви дам едни маслини и един тутманик! Бърже да лягате, че утре рано ще се става. А ти там - обърна се той към малкия Захари - да пуцаш книжките из ръце, че ще спиташ тоягата! Утре пак ще вървиш и спиш, а овцете ще се запилеят някъде...

Докато овчарите постилаха по земята кожите за спане, или сваляха калпаците си да се попошат, Димчо грижливо зави книжката и я прибра в напичената си с манѣста вулия от ярешка кожа. Захари се примѣкна близо до него и тихо попита:

- Колко книжки до сега си прочел, бай Димчо?

Овчарят се поусмихна и пошѣпна:

- Има десетина-двайсет...

Момчето остана като гръмнато.

- И си ги изчел всичките открай до край?

- Да... А има хора, които са прочели стотици и хиляди книги, ей такива дебели...

Захари въздъхна дълбоко. В тия книги кой знае за какво се е разправяло. Какви чудеса са ставали по света. А той нищо, нищичко си не знае, освен да гони овцете, да слуша песните на